CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-259/2026 Judecătoria Drochia, sediul Rîșcani
1-25019554-03-1r-26032026 Judecător: Maria Adomnița

D E C I Z I E
În numele Legii

06 august 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul procurorului în Procuratura Drochia, oficiul Rîșcani, Natalia Ciumac-Bordian, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 10 martie 2026, adoptată în cauza penală de învinuire a lui:

Cebotari Roman *****necăsătorit, studii medii, neangajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoriei Soroca din 09 decembrie 1998, modificată prin decizia Tribunalului de Circumscripție mun. Bălți din 30 iunie 1999, în baza art. 119 alin. (3) Cod penal, și prin prisma aplicarea art. 42 Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani. În baza art. 43 Cod penal, pedeapsa stabilită fiind suspendată condiționat cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani;

- prin sentința Tribunalului Bălți din 24 septembrie 2001, în baza art. 119 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de 11 (unsprezece) ani 6 (șase) luni privațiune de libertate;

- prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 24 ianuarie 2011, în baza art.186 alin.(2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de 160 (una sută șaizeci) ore muncă neremunerată în folosul comunității;

- prin sentința judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 03 decembrie 2012, în baza art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, procesul penal fiind încetat în legătură cu împăcarea părților;

- prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 12 februarie 2013, modificată prin decizia Curții de Apel Bălți din 27 martie 2013, în baza art.186 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani închisoarea;

- prin sentința judecătoriei Chișinău, sediul Central din 03 februarie 2017, în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea dreptului de a exercita funcții sau a desfășura o anumită activitate ce ține de administrarea bunurilor pe un termen de 2 ani;

- prin sentința judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 15 martie 2018, în baza art. 186 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- prin sentința judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 02 decembrie 2022, în baza art.192 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- prin sentința judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 24 octombrie 2023 în baza art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: *13.02.2025 - 10.03.2026*;

În instanța de recurs: *26.03.2026 - 06.08.2026*.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 10 martie 2026, a fost încetat procesul penal în privința inculpatului Cebotari Roman în baza art.179 alin. (1) Cod penal, în temeiul împăcării părților.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, ***Cebotari Roman,*** la data de 05 decembrie 2024, aproximativ ora 17:30 min, acționând împreună și de comun acord cu Postovan Anatolie, urmărind scopul pătrunderii ilegale în domiciliul altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, fără permisiunea proprietarului, au

pătruns ilegal în domiciliul lui ***** situat în satul *****, r-nul Dondușeni, manifestând un comportament agresiv și numind-o cu cuvinte necenzurate.

Ulterior la cererile insistente ale lui ***** de a părăsi imobilul, Cebotari Roman și Postovan Anatolie nu s-au conformat, continuând să se afle la domiciliu până la sosirea angajaților Inspectoratului de Poliție Dondușeni, în așa mod lui ***** fiindu-i încălcat dreptul la inviolabilitatea domiciliului.

Acțiunile lui Cebotari Roman au fost calificate de organul de urmărire penală ca infracțiune prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal - *violare de domiciliu adică, pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a-l părăsi la cererea ei.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs procurorul în Procuratura Drochia, oficiul Rîșcani, Natalia Ciumac-Bordian, prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 10 martie 2026, și remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de fond a aplicat eronat prevederile art. 332 Cod de procedură penală, dispunând încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, fără a stabili în prealabil vinovăția inculpatului.

Astfel, recurentul susține că, în temeiul art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța urma să pronunțe o sentință de condamnare, cu liberarea de pedeapsă în legătură cu împăcarea părților.

În acest context, consideră că instanța era obligată să soluționeze chestiunile prevăzute de art. 385 Cod de procedură penală, inclusiv dacă fapta a avut loc, dacă a fost săvârșită de inculpat, dacă aceasta întrunește elementele infracțiunii și dacă inculpatul este vinovat de comiterea ei.

Totodată, invocându-se prevederile art. 109 Cod penal, se susține că împăcarea părților constituie un temei de înlăturare a răspunderii penale, cu caracter ne reabilitant, și, prin urmare, presupune constatarea prealabilă a vinovăției persoanei.

În consecință, s-a conchis că instanța de fond, prin încetarea procesului penal fără stabilirea vinovăției inculpatului, a interpretat și aplicat în mod eronat normele de drept material și procesual penal, motiv pentru care solicită casarea hotărârii atacate.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului declarat ca fiind nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din motivele ce succed:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

Instanța de recurs notează că, temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art. 444 Cod de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

În acest sens Colegiul notează că, raţiunea şi finalitatea exercitării căii de atac rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța de grad inferior la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează are un rol preventiv şi unul reparator.

Din conținutul recursului declarat de acuzatorul de stat rezultă că, acesta este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de judecată, precum şi cu încadrarea juridică a acțiunilor lui Cebotari Roman în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, însă nu este de acord cu sentința în partea încetării procesului penal din motivul împăcării părților în temeiul art.109 Cod penal, considerând că în privința lui Cebotari Roman urmează a fi adoptată o sentință de condamnare în

temeiul art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, cu încetarea procesului penal.

La caz, reieșind din limitele recursului înaintat Colegiul penal, verificând legalitatea încetării procesului penal în privința inculpatului Cebotari Roman, din motivul împăcării părților în temeiul art.109 Cod penal, constată respectarea normelor procesuale de către instanța de fond la emiterea sentinței de încetare.

În fortificarea acestei soluții Colegiul penal menționează potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșit de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

La caz, Colegiul penal apreciază că prima instanță corect a dispus încetarea procesului penal în urma cercetării judecătorește din motivul împăcării părților, fiind stabilită vinovăția inculpatului în raport cu probele utile, pertinente şi concludente, administrate la faza de urmărire penală care au fost prezentate, cercetate şi examinate nemijlocit în ședința de judecată în cauza dată, cu aprecierea acestora în ansamblu prin prisma prevederilor art. 1, art. 19 şi art. 101 Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal evidențiază că potrivit art.109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolele II–III, V–VI şi la art. 264 alin. (1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. În cazul minorilor, împăcarea părților poate fi aplicată şi pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolul IV din Partea specială, precum şi pentru infracțiuni grave, prevăzute la capitolele II–III şi V–VI din Partea specială. **(2)** Împăcarea este personală şi produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale şi până la retragerea completului de judecată pentru deliberare. **(3)** Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, împăcarea se face de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. **(4)** Împăcarea nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit asupra minorilor infracțiunile prevăzute la art.171–175[1], cu excepția infracțiunilor

ușoare sau mai puțin grave, dacă acestea au fost săvârșite de către minori, sau în cazul infracțiunilor săvârșite asupra minorilor prevăzute la art.201, 206, 208, 208^1 şi 208.

În continuare, Colegiul penal notează că potrivit prevederilor Codului de procedură penală se întrevăd trei feluri de sentințe, și anume: sentință de condamnare (art.389 Cod de procedură penală), sentință de achitare (art.390 Cod de procedură penală) și sentință de încetare (art.391 Cod de procedură penală).

Astfel, pornind de la prevederile art.332 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art. 275 pct. 5)–9), 285 alin. (2), precum și în cazurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Conform art. 285 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, încetarea urmăririi penale are loc în cazurile de nereabilitare a persoanei, prevăzute la art. 275 pct. 4)–9) din prezentul cod, precum şi dacă există cel puțin una din cauzele prevăzute la art. 53 Cod penal sau dacă se constată că: plângerea prealabilă a fost retrasă de către partea vătămată, a fost încheiată o tranzacție în cadrul procesului de mediere sau părțile s-au împăcat – în cazurile în care urmărirea penală poate fi pornită numai în baza plângerii prealabile sau legea penală permite împăcarea.

Totodată, potrivit prevederilor art. 391 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă lipsește plângerea părții vătămate, plângerea a fost retrasă sau părțile s-au împăcat.

Din consecutivitatea enunțată rezultă cert că, împăcarea părților constituie temei de încetare a procesului penal, dar nu este un temei de reabilitare, iar instanțele de fond în acest context urmează să constate existența infracțiunii și vinovăția inculpatului în săvârșirea acesteia, iar ulterior să dispună încetarea procesului penal prin prisma dispozițiilor art. 391 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal reiterează că, soluția de încetare a procesului penal, în privința inculpatului Cebotari Roman, în legătură cu împăcarea părților, se aliniază prevederilor Codului de procedură penală, instanța cercetând probele, care au stat la baza înaintării acuzării, a stabilit vinovăția inculpatului şi după aceasta, în procedura de examinare a cauzei aleasă de părți a dispus asupra hotărârii pe caz.

Mai mult ca atât, Colegiul reține că, Codul de procedură penală nu stabilește clar momentul procesual în care procesul penal poate fi încetat ca urmare a împăcării părților. Răspunsul la această întrebare rezultă din interpretarea sistemică a Codului de procedură penală. Împăcarea nu poate fi

decât o consecință a constatării de către instanță, sau a recunoașterii de către inculpat a faptului că fapta infracțională există și că el a comis-o. Atunci când inculpatul neagă existența faptei infracționale și comiterea ei, instanța poate să o rețină doar în urma cercetării și analizei coroborate a probelor. Inculpatul este în drept să recunoască fapta infracțională ce i se incriminează. Totuși, recunoașterea trebuie să fie lipsită de echivoc, să fie însoțită de garanții minime și să nu contravină unui interes public. Două condiții trebuie verificate în acest caz a) recunoașterea este voluntară și în deplină cunoaștere a faptelor și b) un control jurisdicțional suficient (*hot. CtEDO Natsvlishvili și Togonidze v. Georgia (2014), § 92*). Nici una din cele două ipoteze nu poate avea loc la etapa ședinței preliminare.

În aceeași ordine de idei, Colegiul constată că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364[1] alin. (3) Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, acceptate de către inculpat, prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu (f.d.226).

Respectiv, chestionându-l pe Cebotari Roman în ce privește faptele imputate prin rechizitoriu și cercetând baza probantă administrată pe caz, instanța în corespundere cu art.364[1] alin.(4) Cod de procedură penală, prin încheierea protocolară din 25 februarie 2026 i-a admis cererea contrasemnată de către avocat, reieșind din faptul, că din probele administrate rezultă că fapta îi este dovedită, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului, potrivit regulilor de audiere a martorului (f.d.231).

Drept urmare, cercetând baza probantă administrată pe caz și recunoscută de inculpat, cu includerea ei în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța a concluzionat vinovăția lui în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal.

Subsidiar, în susținerea celor expuse mai sus, Colegiul penal stabilește că, încetarea procesului penal fără cercetarea probelor și fără constatarea vinovăției poate aduce atingere prezumției de nevinovăție, garantată de art. 21 din Constituția Republicii Moldova și art. 6 § 2 CEDO. O asemenea încetare lasă impresia că persoana ar fi fost vinovată, fără ca vinovăția să fi fost stabilită printr-o procedură stabilită de lege. CtEDO, în hotărârea *Felix Guțu v. Moldova (2020)*, a reamintit că unul din aspectele prezumției de nevinovăție este de a preveni ca persoanele care au beneficiat de o încetare a procedurilor, fără recunoașterea vinovăției, să fie tratate de către autoritățile publice ca și cum ar fi fost de fapt vinovate de infracțiunea incriminată.

În ordinea de idei reliefată, Colegiul penal statuează că eroarea invocată de către recurent, nu a fost admisă de către instanța de judecată, fapt care rezultă clar din lucrările cauzei.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal consideră, că în cadrul examinării recursului careva temeiuri de modificare ori casare a sentinței nu au fost stabilite, cererea de recurs declarată de către procurorului în Procuratura Drochia, oficiul Rîșcani, Natalia Ciumac-Bordian, urmând a fi respinsă ca nefondată, cu menținerea în vigoare a sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 10 martie 2026.

În corespundere cu art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul procurorului în Procuratura Drochia, oficiul Rîșcani, Natalia Ciumac-Bordian, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 10 martie 2026, adoptată în cauza penală de învinuire a lui Cebotari Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: **Judecător:** **Judecător:**